

УДК 811.161.2'367

ДИСКУРСИВНІ МОДУСИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ НАРАТОРА В УКРАЇНСЬКОМУ ЩОДЕННИКОВОМУ ДИСКУРСІ

Ігнат'єва С. Є.

Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка, м. Полтава

Виокремлено й проаналізовано дискурсивні модули організації «Я-концепції особистості наратора»: «Я»-реальне, «Я»-ідеальне, «Я»-можливе, «Я»-минуле, які виразно простежуються в щоденниковому просторі. Окреслено хронотопічний вимір наратора – автобіографічний синерген та визначено його динамічне триєдине наповнення – минуле, сучасне, майбутнє. Знайдено інформаційні елементи автобіографічного синергену в українському щоденниковому дискурсі, що уможливило простеження на відстані часу потенційні можливості особистості наратора

Ключові слова: дискурсивні модули, автобіографічний синерген, особистість, наратор, епістемічні оператори, Я-концепція.

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку лінгвістики існує безліч наукових розробок, присвячених дослідженню різних типів дискурсу. Традиції української школи лінгводискурсології представлені працями Ф. Бацевича, І. Безкровної, О. Боровицької, В. Бурбело, В. Буряка, Н. Волкогон, Т. Воропай, О. Галапчук, В. Жайворонка, Г. Жуковець, С. Єрмоленко, Л. Ставицької, С. Коновець, Д. Мамалиги, Н. Непійводи, Т. Нікульшиної, О. Онуфрієнко, Л. Павлюка, Г. Почепцова, Т. Радзівської, В. Різуна, К. Сєдова, О. Селіванової, К. Серажим, Л. Синельникової, В. Шинкарука, Г. Яворської та багатьох інших мовознавців.

Пропонована розвідка виконана в рідчизні нового напрямку досліджень вітчизняної та світової науки – лінгвосинергетики. Синергетичний підхід знаходить перспективну сферу застосування у філології, зокрема у літературознавчому та мовознавчому аспектах: праці К. Дуба, Л. Піхтовникової, В. Галич, І. Цюп'як. Необхідність вивчення дискурсивних модулів організації особистості наратора, синергетичної природи мовних процесів у царині щоденникового дискурсу визначає актуальність нашого дослідження.

Умовою організації особистості наратора слугують дискурсивні модули, зокрема виразно виокремлюється автобіографічний синерген. К. Дуб у літературознавчій розвідці «*Автобіографічний синерген*» називає синергеном «онтологічне завершений життєвий, автобіографічний час. Це – життєво-творчий світ письменника, звершений у певний часо-просторовий, історично визначений доленосний момент. Це – все коло життєвих вражень митця слова: світосприйняття, світовідчуття та світовираження, вся розмаїтість порухів думки, імпульсів, асоціацій, логічно вивершених у його естетичній концепції світу й людини й цілісно втілених у

творчості, яка і є онтологічним, вторинним світом, що його ставимо на передній план» [8, с. 15].

У теоретико-концептуальному контексті висвітлення проблеми автобіографічного синергену (АС) ґрунтується на базі синергетичного розуміння синтезованої інформації, яку залишає по собі наратор ЩД, і того, як вона сприймається іншими комунікантами: «... моє „я” – це незбагнений, вібруючо-невловимий синтез синтезів усього людства. Синтез, який поки що бачить у всеоб’ємності й всезорості лише Бог. Але й значення такого Бога перебільшене, тому помилкове. Наше людське уявлення про нього, на жаль – міфотворчість; а будь-яка міфотворчість другорядна, напوماцки вона йде животворінням утаємниченим. Стосовно ж самої особистості – то її дії, вчинки, прояви добра, любові, зла й беззаконня – це закономірний результат впливу на неї всіх знаних і незнаних енергій, що рухаються-колобродяться по „ланцюжках” Людства» [3, с. 519]. Змістове наповнення АС визначається усім життям наратора, все написане, сказане, задумане ним, а також те, як воно віддзеркалюється у свідомості й виражається в оцінках критиків, у спогадах сучасників тощо. Кожна ідеологія прагне інтерпретувати АС у рамках своїх постулатів, наступна – переакцентує його, та в ідеалі він має об’єктивний критерій, непідвладний часові й суб’єктивним потрактуванням і прочитанням. Хронотопічний вимір автобіографічної особи позначається динамічною триєдністю «якісних станів – минулого, сучасного, майбутнього, а соціальний простір – як сукупність можливих шляхів здійснення людської долі» [7, с. 13–14].

Особисте «Я» у ЩД – продукт самосвідомості, тобто вияву усвідомлення і оцінки наратором себе як суб’єкта практичної і теоретичної діяльностей, ідеалів, переконань, що мотивують його активність. У ЩД виокремлюються види особистого «Я»: «Я»-реальне, «Я»-ідеальне, «Я»-можливе, «Я»-минуле тощо. На відміну від самосвідомості особисте «Я», окрім усвідомлених компонентів, містить невідоме «Я», яке простежується у ЩД на рівні самопочуття, уявлень наратора. Головна функція його особистого «Я» – забезпечення інтегрованості, цілісності особистості наратора, його особистісну сутність у досягненні суб’єктивної гармонійності. У ЩД виразно простежується феноменологія особистості, тобто те, як наратор сприймає, розуміє і пояснює своє особисте «Я», реальні події свого життя.

Важливим організаційним модусом «Я-концепції» особистості наратора в українському щоденниковому дискурсі є модус національної культури. Етнопсихологи вважають емоційність, перевагу емоцій і почуттів над волею й інтелектом і координатичність домінантними ознаками українців [2, с. 100]. Емоційне відчуття світу серцем, а не розумом як філософія серця, проголошена ще Г. Сковородою і підтримана авторами щоденникових текстів – О. Гончаром, О. Довженком, А. Любченком, Л. Танюком, Л. Коваленком, В. Маликом, Ю. Луцьким, О. Волею, П. Сорокою та ін. Властиві для українців «інтровертність вищих психічних функцій у сприйнятті навколишнього світу, виражена в концентраціях на фактах, проблемах внутрішнього, особистісно-індивідуального світу; сентиментальність, чуттєвість, емпатія» [1, с. 66]. Естетична «Я-концепція» особистості наратора в українському щоденниковому дискурсі (ЩД) має у своєму підґрунті епістемічну модальність знання і віри. У її семантиці відображаються знання наратора про повідомлювану

інформацію, репрезентація його ставлення до неї з точки зору її достовірності, оцінка ймовірності ситуації, ймовірності пропозиції. Вона передає впевненість мовця у тому, що подія є істинною і формується за допомогою таких епістемічних операторів:

а) «**Я знаю**» / «**Я не знаю**». Напр.: *Я після третього акту йду за латунки й щиро його [Й. Гірняка] вітаю. Він дуже зворушений. **Я знаю**, що значить для актора таке привітання, але він справді заслужив [11, с. 328]; Треба прочитати роман Мушкетика „Семен Палій”. Хоча і без цього **я знаю**, що написаний він в іншому ключі, ніж має бути у мене. В усякім разі резонансу серед читачів він не набув» [12, с. 37]; **Я не знаю**, що сюди записувати: чи свої власні мандри, чи враження, чи думки, чи зустрічі. На все не вистачить паперу (власне, вистачить, але немає, де його насити) [9, с. 275]; **Я знаю**, що хочу сказати про Гоголя, але **не знаю**, чи зумію. Це пов'язано частково з моїм ставленням до України [10, с. 352].*

б) «**Я хочу**» / «**Я не хочу**». Напр.: ***Хочу** залишити по собі помітний, відчутний слід, і я тепер всіх зусиль прикладу, щоб його доконче залишити [11, с. 331]; **Я не хотів** вилити відра холодної води на нього і слухав, що він говорив [10, с. 61]; **Я не хочу** бути зайнятим, **я хочу** бути сам. Чи можу сам щось робити? Так – думати, читати, писати, слухати музику. Цього мені цілком вистачає. **Я не хочу** публічного визнання і т.п. Лишіть мене в спокої [10, с. 68];*

в) «**Я вірю**» / «**Я не вірю**». Напр.: ***Я вірю** не лише сліпою вірою фанатика (не тому що сповнений такої жадоби), а й вірою холодного розуму, безсторонніх зауважень, сухуватого, але певного розрахунку. <...> **Я вірю** [11, с. 426]; Вже віддано й Оппель під Бреслау. Якщо далі так котитимуться німці, то за тиждень-два у самому Берліні може статися паніка. І взагалі все це може справді катастрофічно скінчитися. Хоч **я не вірю** [11, с. 436]; То ж **вірю**, що й з операцією справа буде добре [11, с. 442]; Втім, **я вірю**, Нікулін не підведе [13, с. 543];*

г) «**Я можу**» / «**Я не можу**». Напр.: ***Я не міг** стриматися від того крику і від болю. Це закричали всі ми в залі, всі в Ленінграді, всі на землі, це закричало кохання, протестуючи проти його неминучості бути [13, с. 48];*

г) «**Я вважаю**» / «**Я не вважаю**». Напр.: *Встануть перед читачами люди люди, тоді й осуд їхніх творів буде трохи інший, бо **я вважаю**, по-староодному, що життя і творчість пов'язані [10, с. 66];*

д) «**Я зрозумів**» / «**Я не зрозумів**». Напр.: ***Я зрозумів**, що Говорохину виставу наперед не люблять [13, с. 542]; Якийсь час рядки мене бісили. Доки **я не зрозумів**, що це просто шал гімназиста, юнацький знак оклику; їх усіх у тих офіцерських корпусах заражали російським месіанством. Юнакам це подобалося; а потім доля збиткувала ся з них. Лермонтов і загинув хлопчаком – від таких ідей, від такого способу життя, де «**Я**» в центрі всесвіту, де всесвіт іншої людини є малозначний, якщо ця людина не в еполетах [13, с. 538];*

е) «**Я мушу**». Напр.: ***Я мушу це закінчити**, і то якнайскоріше. Чому? Щось квапить мене, може, смерть, а може, сам Микола Васильович [10, с. 349] ...Сьогодні прочитав добре інтерв'ю з Оксаною Забужко в «ЛУ». **Мушу прочитати** її секс-роман [10, с. 354];*

є) **«Я маю» / «Я не маю»**. Напр.: *Я не мав ніякої амбіції щодо редакторства енциклопедії, але таку амбіцію стати співредактором мав мій колишній студент і співробітник Данило Струк [10, с. 40]; Не маю плану, а план для мене дуже важливий [10, с. 46];*

ж) **«Я переконаний», «Я впевнений»**: *Я далі переконаний, що Гьоте (правопис автора) мав рацію – тільки вічне Streben веде до самопізнання і пізнання життєвої правди, хоч може не доводить до розв'язки містерію людського існування [10, с. 43]; Я впевнений: так і на Білоруському, так і на Українських. Якби інакше, то не тікали б німці, залишаючи навіть генералів на милість божу і нашу [9, с. 276].*

Усі вищезазначені епістемічні оператори у ЩД вказують на ставлення наратора до інформації, що повідомляється, та ступінь його відповідальності за пропозитивний зміст від упевненості до сумніву. Індивідуальне мовлення завжди передбачає наявність суб'єктивного плану. Однак особистість наратора повинна бути впевнена у тому, що існують деякі «епістемічні гарантії» істинності для суджень, що передають його повідомлення. Епістемічна ж форма діяльності особистості наратора полягає у тому, що комуніканти висловлюють свою думку про дійсність та свою впевненість /невпевненість у достовірності повідомлюваного. Ці епістемічні оператори у щоденниковому дискурсі слугують насамперед засобами експлікації роздумів особистості наратора, його рефлексії над власними вчинками, творчістю. За своїм змістом «Я-концепція» у ЩД може бути позитивною, негативною, амбівалентною. «Я-концепція» – це виявлення самосвідомості, динамічна система уявлень людини про себе. Вона формується під впливом досвіду кожного індивіда. Ця система становить основу вищої саморегуляції комуніканта, на основі якої він вибудовує свої стосунки з навколишнім світом. Напр.: **Я вже чув цю історію...** [4, с. 362]; **Я бачив** [6, с. 275]; **Я знав години й літа натхнення**[6, с. 275]; **Я жив** [6, с. 275]; **Я цілком поділяю його настрої і його готовність** [6, с. 386]; **Я не помилюся** [13, с. 365]; **Я запропонував** [13, с. 365]; **Я все беру на себе** [13, с. 368]; **Я втратив свідомість** [13, с. 369]; **Я, як міг, заспокоїв і порадив** [13, с. 369]; **Я зрозумів: пора вставати і йти** [12, с. 8]; **Я переконав його** [11, с. 304]; **Це правда, я розумію** [11, с. 304]; **Я хотів бодай на короткий час забути про дійсність** [11, с. 337]; **Я все ж таки вірю в добрий кінець** [11, с. 337]; **Я почав це робити**[11, с. 337] тощо.

Функціонально-семантичні різновиди реалізації цих операторів у ЩД можна репрезентувати у вигляді ланцюжка: розуміння, усвідомлення → логічне передбачення → впевненість → передчуття → переконання, віра → необхідність. Змістове наповнення й функціональні особливості одиниць цього ланцюжка визначаються змістом всього висловлення у межах ЩД.

Питальність – невід'ємна особливість організації особистості наратора у ЩД. Поставлене і точно сформульоване питання визначає вектор його наступних роздумів. Власне й самі щоденникові записи здебільшого питальні, оскільки наратор постійно вступає в діалог з власним «Я». Він ставить перед собою питання, відповідь на які не завжди може віднайти. І тому він намагається їх розв'язувати одразу або з певними застереженнями, можливо, намагається відшукати відповідь

або просто ставить риторичні запитання. Напр.: *Пессимізм – чорний, неосяжний. І те, що бачать в духовно зруйнованій Росії, значною мірою стосується і України, особливо Східної... Де ж вихід, де порятунок? Тільки в поверненні до Бога! Посередник між Людиною і Богом – мистецтво! Як і релігія, воно здатне нас формувати, оновлювати. До тих, котрі вірять у це, належу і я. Чи може, ми наївні і ідеалісти? То що ж: визнати, що Чорнобиль бездуховності вічний? Тоді для чого ж ми? Якщо не вірити, що дух воскресне і світлі віки настануть?* [6:3, с. 353].

Відповідь наратора не залежить від пануючої ідеології, він шукає інші підходи щодо розв'язання проблеми. У наведеному прикладі майже увесь абзац тексту складається із питальних речень, які чергуються з окличними стверджувальними синтаксичними конструкціями, що й становить особливість ЩД. І це вже не стільки проблема авторського стилю, авторської манери викладу матеріалу, стільки проблема його роздумів про предмет мовлення.

В українському щоденниковому дискурсі функціонують численні знаки поліфонічної організації свідомості наратора. Одним із таких знаків є синтаксичні конструкції із вставленими словами і реченнями. Вони вносять додаткову інформацію в речення, не будучи граматично пов'язані з ним. Найчастіше вони пояснюють, доповнюють, уточнюють основне повідомлення, як наприклад: *Предки Морі – самураї, в нього й зараз дома зберігається старовинний, мистецької роботи меч (зброярі Японії в давнину славились своїм умінням, знали нержавіючу сталь)* [4, с. 274] – доповнюється інформація про самураїв; *Ходили-ходили з Флегоновим (мій червоноармієць) – нічого путнього не знайшли. Вирішили отаборитись біля величезного каменя (вирити під нього траншейки, а самим жити зверху)* [9, с. 277] – уточнюється інформація про Флегонова, який був червоноармійцем у взводі, а також уточнюється місце, де отаборились піхотинці. Показово, що інформація, представлена в дужках, здебільшого ширша від інформації, поданої поза дужками. Вона пов'язана з особистою сферою оцінки, передає навіть настрої наратора, його емоційні переживання. Наприклад: *Напад злодійський трапився ще другого травня (Саша і тут не про себе думав, не бажаючи завдавати зайвих хвилювань і турбот, про напад сказав тільки вчора). <...> Передача на рідкість вдалася (ветерани згадували про минулу війну, до сліз розчулилися споминами; певна річ, і самого ведучого розбентежили)* [3, с. 1061].

Отже, конструкції із вставленими словами і реченнями, що виділяються у тексті дужками насамперед співвідносяться з провідною думкою роздумів наратора у ЩД і з претекстом. Усе синтаксичне розмаїття не сприяє лінійному розгортанню його думки. У дужки беруться додаткові роздуми наратора, даються пояснення, тлумачиться думка, фіксуються асоціації, які виникають в процесі мислення.

Ще одним знаком поліфонічної організації свідомості наратора є лапки, виокремлені в експліцитних текстах. Подібні індивідуальні номінації у людській пам'яті складають окрему асоціативно організовану понятійну систему. Вживаючи лапки у ЩД наратор:

а) підкреслює свою належність до названого поняття, певною мірою демонструє комічне (гумористичне чи іронічне) ставлення, досягаючи певної гіперболізації: *Дозволено й перевидання УРЕ, але неодмінно двома мовами. Можна уявити, як*

під час передплати чиновництво активно продемонструє свою зневагу до „нарсії” [5, с. 235]; П'єсу бачив, друг запросив на прем'єру. І як незручно було, як сумно стало за нього... Такої вже „романтики” накручено, стільки красивої патетики, що аж нудить... Тут і циганка, що, вмираючи на руках у партизана, хоче востаннє „станцювати” чардаш, і герой такий „ідеальний”, що аж закрадається підозра, чи не патологічне відхилення... І фальш, фальш, яка вимордовує нещасних акторів [5, с. 219];

б) виділяє слово лапками не як власне номінацію, а як лексему-термін: І згадалось, як у „**соборні**” дні 1968 року таку ж анонімку було й мені надіслано. Майже буквально таку. Тобі нічого не зостається, як піти, за прикладом М. Хв[ильово]го... [5, с. 238]; Якщо у Валі поганий настрої, тоді – це, на жаль, перевірено – нічого і в мене не клеїться, все не до ладу. А якщо зацікавилась, сприймає, оцінює, захочує – тоді “**ланцюгова реакція**”! [5, с. 281]; Райком почав „**розбиратися**” – а тут додаткові сигнали: туди пішли Кузенкова та Веселовська [13, с. 345]; А потім почалися „**ешелонні**” дні. Мало цікавого [9, с. 293];

в) підкреслює особливу емоційно-експресивну змістовність (понятійність) слів, узятих у лапки: А літературні чиновники „**забули**” ввести мене до всесоюзного ювілейного комітету, зараз вдають, що це запрошення виходить від них і бомбардують телеграмами та дзвінками... Ох, уже ці пошехонці!.. [5, с. 219]; „Творчість відмолоджує, тільки в ній – „**екстракт вічної молодості**” варто шукати. Щасливий стан, щасливий, як у першій коханні... [5, с. 227]; Помічено також, що людина перебуває в „**золотій середині**” між найбільшим і найменшим (макросвіти і атоми) [5, с. 240]; А після всіх тих „**утисків**” вистава стає тільки дружнішою, як добре накачаний м'яч. Актори починають краще відчувати „**больові місця**” і влучати в ціль, підказану їхніми недобррозичливцями. Спрацьовує ефект діалогу. Вони – своє, а ми – своє [13, с. 66].

Насправді, до становлення, функціонування й розвитку особистості наратора в українському щоденниковому дискурсі причетні всі вищезазначені дискурсивні модули. Поєднання різних смислових планів – загальнолюдського, світотворчого, метафізичного, культурологічного, автобіографічного – стає прикметною рисою щоденникового простору, а його дискурсивні модули сприяють організації «Я-концепції особистості наратора»: «Я»-реальне, «Я»-ідеальне, «Я»-можливе, «Я»-минуле, оскільки вона вибудовується в умовах його особистісного життєвого досвіду.

Висновки. Отже, «Я-концепції особистості наратора»: у ЩД становить оцінно-пізнавальну систему, що нею переживається і усвідомлюється. На її основі складається ставлення наратора до себе та до інших, спирається на особистісну оцінку своїх можливостей, здібностей. Механізм саморегуляції «Я-концепції особистості наратора» виявляється у вербалізованій формі: власного бажання – «я хочу», усвідомлення своїх можливостей – «я можу», вимогливості – «мені потрібно», цілеспрямованості – «я прагну».

Список літератури

1. Баронин А. С. Этническая психология / А. С. Баронин. – К. : Тандем, 2000. – 264 с.
2. Бердїй Т. Своєрідність української ментальності /Т. Бердїй // Людинознавчі студії . – Дрогобич, 2000. – Вип. 2. – С. 98–106.

3. Воля Олесь. Щоденник. Сорок років. 1969–2009 / О. Воля. – К. : Аконті, 2011. – 1208 с.
4. Гончар Олесь. Щоденники : у 3-х т. – Т.1 (1943–1967) / О. Т. Гончар ; [упоряд., підгот. текстів, ілюстр. матеріалу В. Д. Гончар] ; [худож. оформ. М. С. Пшінки]. – 2-ге вид. випр. і доп. – К. : Веселка, 2008. – 455 с.
5. Гончар О. Т. Щоденники : у 3-х т. – Т. 2 (1968–1983) / О. Т. Гончар ; [упоряд., підгот. текстів, ілюстр. матеріалу В. Д. Гончар] ; [худож. оформ. М. С. Пшінки]. – 2-ге вид. випр. і доп. – К. : Веселка, 2008. – 607 с.
6. Гончар О. Т. Щоденники : у 3-х т. – Т. 3 (1984–1995) / О. Т. Гончар ; [упоряд., підгот. текстів, ілюстр. матеріалу В. Д. Гончар] ; [худож. оформ. М. С. Пшінки]. – 2-ге вид. випр. і доп. – К. : Веселка, 2008. – 646 с.
7. Грабовський С. Мрія в соціокультурному бутті людини / С. Грабовський // Філософські студії: Спецвипуск журналу «Генеза», 1995. – С. 13–14.
8. Дуб К. С. Автобіографічний синерген / К. С. Дуб // Слово і час. – 2001. – № 4. – С. 15–23.
9. Коваленко Л. М. «Ми –люди майбутнього, ми – не минулі» : [статті, рецензії, щоденники, спогади, поезії, листи] / Л. М. Коваленко ; [упоряд. Н. Л. Калениченко, О. Б. Поліщук] ; [вступ. слово М. Г. Жулинського]. – Дніпродзержинськ : Видавничий дім «Андрій», 2008. – 512 с.
10. Луцький Юрій. «Роки сподівань і втрат» : [щоденникові записи 1986–1999 років] / Ю. Луцький. – Львів : ВНТЛ-Класика, 2004. – 515 с.
11. Любченко А. П. Вертеп (повість). Оповідання. Щоденник / А. П. Любченко ; [упоряд., авт. післямов В. А. Любченко] ; [авт. передм., комент., приміт І. Л. Михайлин]. – Х. : Основа, 2005. – 464 с.
12. Малик В. К. Синя книга : Щоденник (записи для себе) / В. К. Малик ; [упорядники: О. В. Сиченко, Н. О. Сиченко]. – Полтава: ТОВ «АСМІ», 2010. – 308 с.
13. Танюк Л. С. «Лінія життя» (3 щоденників) : у 2 т. – Т. 2 : 1971–1980 / Л. С. Танюк ; [художник-оформлювач І. В. Осипов]. – Харків : Фоліо, 2004. – 558 с.

Ігнат'єва С. Є. Дискурсивные модусы организации личности нарратора в украинском дневниковом дискурсе / С. Е. Игнат'єва // Ученые записки Таврического национального университета имени В. И. Вернадского. Серия «Филология. Социальные коммуникации». – 2012. – Т. 25 (64), № 4, ч. 2. – С. 408–414.

Выделены и проанализированы дискурсивные модусы организации «Я-концепции личности нарратора»: «Я»-реальное, «Я»-идеальное, «Я»-возможное, «Я»-прошедшее, которые четко прослеживаются в дневниковом пространстве. Очерчено хронотопическое измерение нарратора – автобиографический синерген – и определено его динамическое триединое наполнение – прошедшее, современное, будущее. Выделены информационные элементы автобиографического синергена в украинском дневниковом дискурсе, что дает возможность проследить на расстоянии времени потенциальные возможности личности нарратора.

Ключевые слова: дискурсивные модусы, автобиографический синерген, личность, нарратор, эпистемические операторы, Я-концепция.

Ignat'yeva S. Discursive organization of the person narrator modes in ukrainian diary discourse / S. Ignat'yeva // Scientific Notes of Taurida V. I. Vernadsky National University. – Series: Philology. Social communications. – 2012. – Vol. 25 (64), No 4, part 2. – P. 408–414.

There were allocated first analyzed discursive modes of organization, „the self-concept of personality of the narrator”, „I”- real, „I”- perfect, „I”- possible, „I”- since that is clearly evident in the diary space. There was outlined chronotopic measurement narrator – autobiographical synergies and determined three-in-one its dynamic content - the past, present, future. There were allocated autobiographical Synergy information Elements in Ukrainian diary discourse, which makes it possible to trace the distance of time the potential of the individual narrator.

The keywords: discursive modes, autobiography Synergy, a person narrator, epistemic operators, I-concept.

Поступила в редакцию 19.10.2012